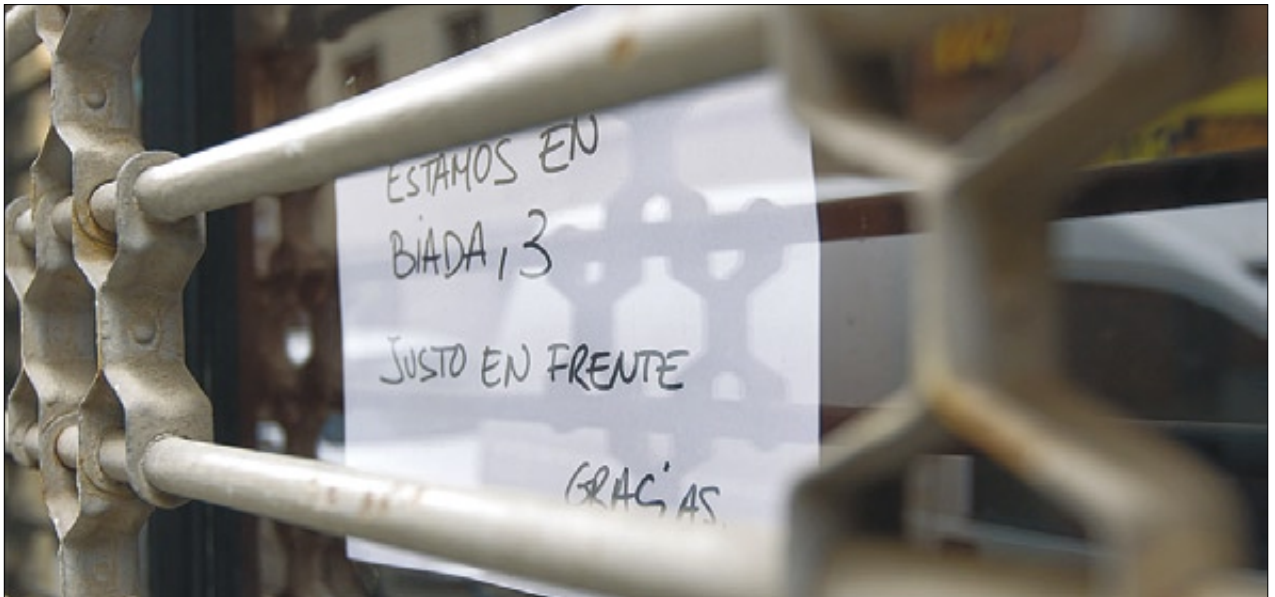

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

ALBERT BERTRAN

►► Un cartell que anuncia que un comerç s'ha traslladat al davant, al carrer de Biada, ahir.

«Estem al local del davant»

Aquesta havia de ser una crònica de la crisi, però, en realitat, és una crònica de la resiliència, de seguir, d'apostar per una ciutat i per un comerç de proximitat (i una manera d'entendre un barri) únic al món. Així m'ho va fer veure **Pedro López**, propietari d'una botiga de roba que fa un mes va penjar un cartell en què anunciava a la clientela que s'havia traslladat uns quants metres més amunt al mateix carrer, el de Torrent de l'Olla.

Pedro diu que muta segons els temps: ara la botiga és més petita i hi ha menys gènere, i això significa menys inversió, i hi ha menys despeses i, és clar, el lloguer és més baix. No li va malament, assegura, simplement «és diferent».

Me'l trobo buscant els comerços que no tanquen ni estan en traspàs –al carrer de Providència fins i tot hi ha un locutori en traspàs– i que opten per ajuntar forces (perruquera amb esteticista o arquitecte amb fotògrafa i amb enginyer) o per una mudança, si pot ser a prop d'on han estat en els últims cinc, sis, set anys, millor.

En un petit quadro de 50 metres, entre Biada i Torrent de l'Olla, hi ha fins a quatre locals que s'han mogut

uns quants metres, unes voreres o unes cantonades, i hi ha també locals tancats i locals nous. Fa set anys, diuen tots els comerciants amb els quals parlo, els lloguers eren alts, però les vendes, també. Ara això ha canviat.

Pedro López explica que ell es va traslladar fa un mes i que va optar per aquest canvi perquè sabia que li aniria «millor». «Sembla que tot està evolucionant cap a un món més sostenible, i jo he intentat adaptar-

Aquesta és una crònica de la resiliència: d'unir forces, de canviar, de traslladar-se i resistir

m'hi. Si abaixes les despeses i un mes no vens, pots seguir. Sóc realista, positiu i no em fa por el canvi».

Fa 15 anys, **López** es dedicava al món de la decoració, creava espelmes d'aquelles que, quan les descriu, qui l'escolta sap que han il·luminat sopars, vetllades, enamoraments: espelmes amb estrelles de mar, fulles, cargols de mar. El món de l'espelma va començar a apagar-se i es va passar a la roba. ¿El troba la

clientela? «Només són 50 metres». Al carrer de Biada hi ha una botiga de jocs d'estratègia en miniatura que s'ha passat a la vorera del davant. En aquesta mateixa vorera hi ha un lampista que anuncia en un cartell que està «A l'altre local». No sóc capaç de trobar l'altre local del lampista, però conec **David Sánchez** i **Xavi Punyed**, els amos de Plan B, a la seva botiga. Un està pintant un vaixell minúscul al costat d'un client. No em mira mai, segueix concentrat. **David** està al costat de la caixa.

Van obrir la botiga fa cinc anys i fa dos mesos que estan en aquest local. El cartell del local antic és ben clar: «Ens hem traslladat just al davant». «Els que hi havia abans se'n van anar i el local és més gran i paguem menys», diu **David**. «En el nostre sector no necessitem estar al passeig de Gràcia. Tothom sap on som i ho hem anunciat a les xarxes». Fins fa cinc anys, els dos socis treballaven en una multinacional del sector i quan van veure que hi havia un sostre allà, van decidir llançar-se a obrir un negoci propi i especialitzadíssim, per això, diuen, la crisi no els afecta tant.

Ahir es va saber que a Espanya hi ha 6.202.700 persones a l'atur. Les persianes baixades són l'escenografia diària, entelen la vista, tornen grisa i homogènia la ciutat. Però també hi ha aquests cartells de renovació i resistència –«Estem a 100 metres»– que anuncien que la lluita segueix. Davant de Biada, per cert, hi ha la plaça de les Dones del 36. ≡

cgaya@elperiodico.com